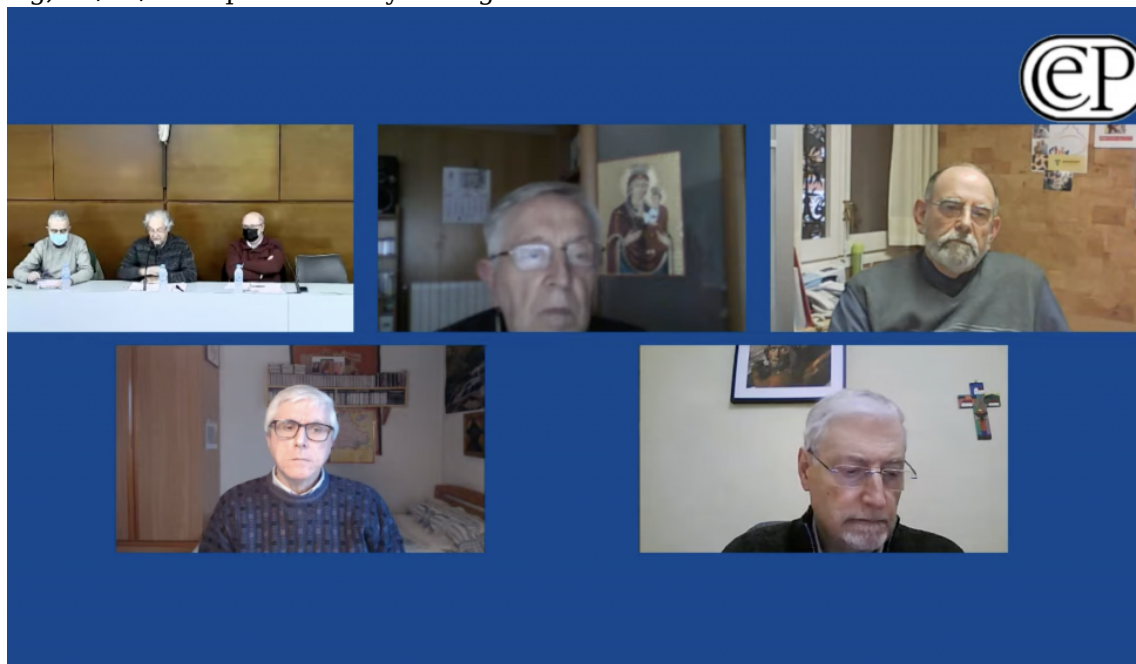


## Agrupacions parroquials, present o futur?

Dg, 27/03/2022 per Catalunya Religió



(Glòria Barrete -CR) Les futures comunitats pastorals de la diòcesi de Barcelona han obert un meló que ni és nou ni és estrany per a moltes parròquies. Ens referim al treball interparroquial, una aposta que en molts llocs a Catalunya ha sorgit per necessitat i en d'altres com a opció de renovació pastoral. El Col·loqui Europeu de Parròquies ha organitzat aquest dilluns [un debat sobre el tema](#). Quina és la realitat catalana de les agrupacions parroquials? Catalunya Religió continua així [la sèrie](#) d'articles per conèixer algunes realitats que ja treballen conjuntament.

Poble-Sec a Barcelona, Bellvitge i Gornal a l'Hospitalet de Llobregat, Reus, Valls, Lleida, i Alt i Baix Empordà a Girona han estat els indrets triats per testimoniar una realitat que en alguns llocs és nova i en d'altres ja fa temps que la coneixen. Una realitat, la de l'agrupació parroquial, que sovint, afirma el sociòleg **Quim Cervera**, "s'ha donat espontàniament a través de l'encàrrec a un sol rector per portar tres o quatre parròquies", però, reconeix, "s'ha fet l'agrupació administrativament parlant no pastoralment, sense treball previ, sense sensibilització de la comunitat". De totes aquestes maneres d'agrupar han parlat en el Col·loqui, celebrat al Seminari de Barcelona.

El cas de la comunitat Pastoral del Poble-Sec és bastant conegut. **Joan Cabot**, rector 'in solidum' ha resumit l'experiència. [En el seu cas](#) es partia de parròquies semblants en un barri d'uns quaranta mil habitants, "un barri amb molta identitat i molt definit". Anys enrere ja es començava a notar la manca i l'envelliment de la gent de les parròquies. En primer lloc per iniciar el treball interparroquial es van fer tímids apropaments. "Primer una festa de catequesi conjunta, després un aplec, després una romeria, i s'anava pensant el tema organitzatiu". Al 2011 es va crear ja el consell pastoral del Poble-Sec, i el moment fundacional és l'any 2014 en què s'organitza una assemblea en sis sessions, de gener a juny, que va donar molt material per anar consolidant-se. Cabot també ha explicat que actualment cada any fan una assemblea d'inici de curs i després funcionen amb quatre comissions i una colla de serveis vinculats a les parròquies. Hi participa gent de les quatre

parròquies.

**Miquel Cubero**, rector de la Parròquia de Santa Maria del Gornal i de Sant Joan Evangelista de Bellvitge, també ha explicat la seva experiència de treball interparroquial des de fa anys. La seva història de treball interparroquial comença a inicis dels anys 90. Primer amb el treball conjunt de dues parròquies i després ja amb el treball conjunt de tres. “Els capellans ens reuníem periòdicament”, reconeix. Al 2000 comença el projecte de la Vinya, “un paraigües que atén la problemàtica social dels barris de Bellvitge i Gornal”. Es van confirmar com a unitat parroquial l’any 2013. “La realitat social de Bellvitge i Gornal afavoria aquesta agrupació”. Cubero afirma que compten amb un consell interparroquial que es reuneix tres vegades al curs i que els capellans es coordinen una vegada al mes o cada quinze dies. “Capellans i monges també ens trobem, fem recessos, parlem i ens coordinem per tenir el mateix to i tarannà a l’agrupació parroquial”.

**Pere Dalmau**, rector de la parròquia Sant Joan Baptista i de l’Assumpció de Reus, ha expressat el seu testimoni, que dista força dels altres. Dalmau reconeix que “Reus és un arxiprestat natural, amb unitats pastorals, on la teoria hi és però falta la pràctica”. Fa dotze anys que és a Reus i afirma que la primera experiència de comunitat conjunta és excel·lent, però petita. “Algunes parròquies no s’han integrat però d’altres sí, la gent demana fer coses conjuntes, per necessitat biològica i també per necessitat pastoral”. Ara, afirma que “no tots ho vivim amb el mateix desig”, i que, de vegades, “els problemes personals ens fan frenar el treball interparroquial”.

**Miquel-Àngel Ferrés**, rector de les parròquies de Figueres i arxipreste de l’Alt Empordà Interior, ha explicat la seva experiència. Una experiència marcada per un lloc “peculiar”, reconeix. A l’Empordà compten amb 92 parròquies dividides en dos arxiprestats, amb tres agrupacions que venen donades històricament pel bisbat. Són vuit preveres, dos diaques que comparteixen amb l’altre arxiprestat i vint laics amb missió pastoral. Fa quatre anys, però, que a Figueres també han fet una unitat pastoral, “per necessitat”. Ferrés recorda que el criteri del bisbat de Girona ha estat sempre agrupar parròquies abans que suprimir-les, “que a totes les parròquies es puguin garantir els serveis”. Ferrés reconeix que de vegades a les agrupacions parroquials s’arriba per necessitat i no pas per convicció, però que cal seguir treballant per unificar esforços, perquè són “la veritable fortalesa”

**Joan Font**, rector de la parròquia Mare de Déu del Lledó de Valls i missioner claretia que ha viscut a l’Amazònia brasilera, ha explicat que aquest any s’ha començat la unitat pastoral a Valls. Són vint parròquies, quatre sacerdots, dos religiosos, i algun dels laics en missió pastoral. “De seguida vam veure que era important i necessari el treball interparroquial”. Font qualifica l’experiència de “curta, però enriquidora”. El missioner explica que fan coordinació des del primer moment. “Cada setmana ens trobem els sacerdots i diaca per programar la setmana”. Tots els sacerdots fan el servei a totes les parròquies segons la necessitat. La unitat pastoral, afirma, els ha fet descobrir que el concepte de comunitat cristiana “és fàcil de dir però difícil de sentir”. Font afirma que “ningú vol renunciar a la seva identitat parroquial”, però que la coordinació els porta a veure “que val la pena per afavorir la convivència comunitària”.

**Carles Sanmartín**, rector de la Unitat Pastoral Pilar-Magdalena de Lleida i president de la Fundació “Entre Tots i per al Bé de Tothom”, ha explicat l’origen de la seva unitat pastoral. Se situa l’any 2012 amb dues parròquies i sorgeix per la

manca de preveres però també, explica, “per la visió pastoral del bisbe del moment, Piris, “per crear comunitats vives”. En un primer moment es va crear un clima favorable per acceptar la unitat, “i no era fàcil d’entrada”. Després s’han anat consolidant els horaris de les misses, el consell pastoral únic, una sola proposta catequètica, una sola Càritas. Sanmartín reconeix “que hi va haver resistències i personalismes ara inexistents”. Volien defensar i quedar-se la pròpia parròquia, però ara ja és un tema superat. “Ara treballem en clau sinodal i de renovació, en deu anys s’ha recorregut un camí important que s’accepta per una ampla comunitat parroquial”.

Però, estan preparades les parròquies a Catalunya per agrupar-se parròquialment? els qui porten més temps en aquesta situació afirmen que un dels punts claus perquè l’agrupació sigui un èxit és canviar la mentalitat. “Cal un cert canvi d’identitat, passar d’una parròquia a pensar en conjunt”.

Un treball que, creuen, “també ve forjat pel barri on es troba l’agrupació”. Altres remarquen que cal viure el procés de les unitats parròquials “amb molta humilitat”, apostant per “una gestió cada cop menys clerical de les parròquies”, i en què la pastoral no sigui “de manteniment sinó agosarada”.

Tots hi estan d’acord en que “cal una aposta decidida i ferma i sostinguda en el temps per a la renovació parroquial”, ja que l’agrupació parroquial, al final, “és una escola d’adaptació per a realitats futures”.